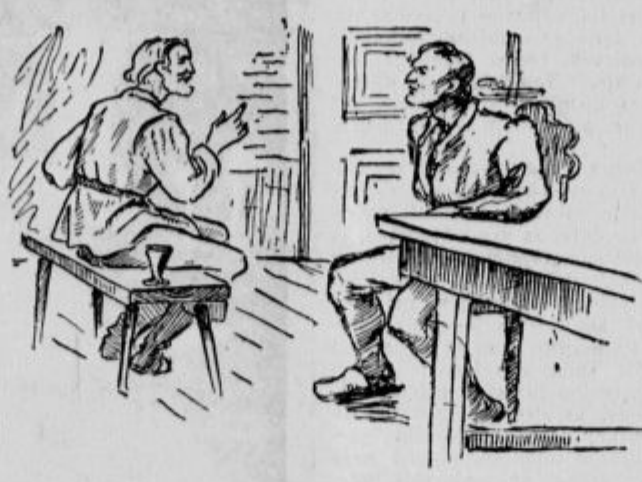

Miklova Zala

SPISAL DR. J. SKET. RISAL E. GODEC

166.

167.

168.

»Sam sem sinoči zapustil tabor. Vso noč sem jezdil, da naznanim žalostno novico. Tako so zbežali naši kmečki zavezniki.«

Dolgo sta se še pogovarjala naša tovariša, kako bi se postavili uspešno v bran. Obadva sta bila prepričana, da se bodo Rožanje hrabro in vztrajno borili s Turki, braneč si življenje in posest.

Naposled napelje Stefan govornico na druge stvari: »No, Mirko, kaj pa s tvojo ženitvijo? Preden sem odšel na prežo, si mi obljubil, da me hočeš imeti za druga. Ali je že bila gostija, ali kedaj bo?«

»Jutri bomo imeli gostijo, ako nas Turki prej ne napadejo. Ti boš seveda moj drug. Tvoj oče pa starešina.«

»Ne boj se, Mirko!« odvrne Stefan. »Turki ne pridejo tako hitro. Jutri jih prav gotovo še ne bo. Kaj pa s tistim dekletom, z ono drugo, že veš katero? Ali se ni nič protivila, ko si se odločil za Zaliko?«

»Zakaj naj bi se zoperstavljala? Saj ji nisem ničesar obetal in sem nasproti njej prost. Nekaj prijaznih besed pa me še ne obvezuje.«

SPORT

Državno prvenstvo 31. maja

Tri nedelje bo še treba potrpeti in čakati, da bo padla končna odločitev in da bomo zvedeli končnoveljavno, kdo je državni nogometni prvak za l. 1942. Po 27. kolu je prevzelo vodstvo moštvo Torina, ki ima točko naskoka pred Romo. V nedeljo, 31. maja bodo igrali Torinec v Benetkah. To bo dobesedno prvenstvena tekma, saj se bosta borila prvi in tretji v razpredelnici, tretji pa bo imel prednost domačega igrišča. Moštvo Rome bo igralo doma proti Ambrosiani. Če sodimo prav, bodo imeli Romci lažjo nalogo in ni izključeno, da se bodo spet polastili vodstva. To se bo zgodilo, če bo odpor Benečanov tako močan, da bodo dosegli neodločen izid in če bodo Rimljani nad Ambrosio gladko zmagali.

Spored nedeljskega državnega prvenstva je tale: Bologna: Bologna-Napoli, Torino: Juventus-Modena, Genova: Genova-Livorno, Roma: Roma-Ambrosiana, Milan: Milano-Lazio, Bergamo: Atalanta-Liguria, Benetke: Venezia-Torino, Trieste: Triestina-Atalanta.

Očitek

»Nagajivček moj, kakšen pa si! Poglej si samo obraz, kako je ves zamazan!«

Mali oglasi

Službe

Dobe:
Hlapca

h konjem, sprejem. — Poljanska cesta 44, Ljubljana.

Sobe

Oddajo:
Soba

za pisarno — svetla, v sredini mesta (pri pošti), se takoj odda. Vprašati v Društvu tiskarnarjev, Tyrseva 1/a, IV. nadstr., med 11. in 12. uro.

Kurivo

Premoq
DRVA
I. POGAČNIK,
Ljubljana, Bohoričeva 6.
Tel. št. 20-59.

Umrla nam je naša ljubljena mama, gospa

Apolonija Karlin

roj. Gogala
profesorjeva vdova

Na poslednji poti jo bomo spremili v petek, dne 29. maja ob pol petih popoldne iz kapelice sv. Jožefa na Žalah.

Ljubljana, dne 28. maja 1942.

Davorina Grošelj, Ivan, Pavel in Mirko Karlinovi, otroci in ostalo sorodstvo.

MIŠEK

detektiv

»Opoldne je Mišek dobil plačo za prvih osem dni službe in je nesel denar v banko.«

»Mhm...« je zamrmral blagajnik. »Kje ste pa vendar dobili te bankovce?«

»Zaslужil sem jih, veste. Ali mislite, da sem jih ukradel?« ga je zavrnil Mišek.

»Ne, ne, Bog varuj! Toda, glejte, kako mi je žal, vendar vam moram povedati, da je ta denar ponarejen!«

LJUBLJANSKI KINEMATOGRAFI

Predstave ob delavnikih ob 16 in 18.15, ob nedeljah in oraznikih ob 10.30, 14.30, 16.30 in 18.30

Film velike noštvovalnosti in globoke ljubzni do dekleta, ki je po nesreči izgubila vid
ONKRAJ TEME
Robert Taylor in Irena Dunne
KINO SLOGA - TEL. 27-30

Film kavalirstva, viteštva, napetih pustolovčin in ljubavnih spletk
CAPITAN FRACASSA
V gl. vlogah: Elsa de Giorgi, Clara Calamai, O. Valenti in drugi
KINO UNION - TEL. 22-21

Velika ljubzenska zgodba na ruskem car. dvoru
Princezina ljubezen
Luisa Ferida, Claudio Gora, Laura Nucci
Režija Aleksander Volkov
KINO MATICA - TEL. 22-41

Umrla nam je mati
Dacar Frančiška

Prevoz drage pokojnice bo v petek, 29. maja iz mrliške veže Sv. Jožefa, do farne cerkve sv. Antona na Viču, od tu ob 5 popoldne pogreb na Viško pokopališče.

Ljubljana, Cleveland, 27. maja 1942.

Žalujejo:
Dacar, Florjančič, Češnovar, Jenko.

ZAPUSTIL NAS JE ZA VEDNO NAŠ PREDOBRI MOZ IN OČKA

IVO PERŠUH

URADNIK VZAJEMNE ZAVAROVALNICE

PO KRATKEM IN TEZKEM TRPLJENJU JE V SREDO POPOLDNE NEHALO BITI NJEGOVO SRCE.

LJUBLJANA, 28. MAJA 1942.

DRUŽINA PERŠUHOVA IN SORODSTVO

Beatrika

Vrata v Ersilijino sobo so bila pristonjena. Beatrika jih je rahlo odprla.

»Ersilija!«

Dvakrat jo je morala poklicati. Ersilija se je prebudila in sedla v postelji, še vsa zmedena od globokega spanja.

»Otrok ima davico!« je povedala Beatrika.

Ersilijo je streslo, da so se ji usuli lasje po vratu.

»Kaj — kaj ima?«

»Davico.«

Zaspanost ji je v hipu minila, razumela je, skočila je iz postelje.

Beatrika je pravkar prišla od Barberine. Bolezen je šla vidno na slabše. Pri vsakem vdihu se ji je poglobil prsni koš, obraz ji je vse bolj pordeval, oči so vse bolj otepevale.

Spet je zakašljala, votel, skoraj da tuleč kašel je bil.

Na hodniku je zadonel nagel korak. Romuald je obstal na pragu, vse izpremenje. Je bil, spoznati ga skorajda ni bilo več. Krčevito se je prijel za glavo.

Barberina se je okrenila k očetu, videti je bilo, da se ji hočejo zasvetiti oči, da se skuša nasmeh-niti, pa dih ji je zastajal, prsni koš se je udiral.

»Bab —!«

Beseda ji je zastala v joku.

Romuald je širok odprl okno, gnalo ga je, da bi skočil k Barberini pa premagal se je in ji s strastno kretnjo obupa vrgel po lub z roko.

»Niti trenutka ne smem izgubiti!« je hlasičil. »Bog nam pomagaj! Po zdravniku pohitim!«

Po nekaj minutah je zaropotal motor njegovega avta, naglo se je oddaljil ropot.

Vse je bilo narobe. Po vseh prostorih je bilo slišati hropeče dihanje bolnice — neverjetno je bilo, da bi imele nežne, otroške prsi tak močan glas — in od časa do časa je tuleč kašel prelomil tiho. Rafaela je odšla, pa se je kmalu spet zavedla, da ni storila prav, vrnila se je vsa nemirna in zmedena, vila z rokami pa hodila iz sobe v sobo. Terezina je nešteto krat pohitela po stopnicah gor in dol, sama ni vedela, čemu. Vse je bilo pokonci v hiši, vsi so se tiho spogledovali, niti govoriti si niso upali. Na oglu trga je stal človek kot prikovan od strahu in poslušal dušeč kašel, ki je prihajal skozi odprto okno in trgalo nočno tišino. Leonova veriga je brez prestanka ropotala, Leon ni mogel mirovati, silil je v hišo, zdaj pa zdaj je žalostno zatulil.

Po hiši je bilo vse v neredu.

Sveži zrak pomladne noči je prihajal skozi okno in Barberini se je vse bolj tesnilo grlo. Ersilija, napol oblečena, vsa splašena, ni vedela, kaj bi storila. Toda — kaj se je vobče še dalo storiti? Čakati, nič drugega kot čakati je bilo treba, — pomagati se ni dalo. Prav nič.

Beatriki ni ušla niti najmanjša malenkost otrokovega krutega trpljenja. Videla je, kako Barbe-

rini oko vse bolj stekleni, kako vse težje diha, hropeče, kot bi šlišala žago. Sunkoma je kašljala, pretrgano. Romuald se ne povrne o pravem času — Barberina je obupno lovila sapo.

Vzela jo je v naročje in stopila z njo k oknu. Nemogoče se ji je zdelo, da bi ji niti pri odprtem oknu zrak ne prodri skozi grlo. Pa tudi pri oknu je obupno in krčevito hlatala za zrakom, zdelo se je, da se bo vsak trenutek zadušila. Sreče se ji je trgalo, ko je gledala njen obraz, njene obupne kretnje.

Zanesla je otroka nazaj v sobo. Rdečica na obrazu se ji je še poglobila.

»Barberina — Barberina!« jo je klicala. Tako kliče mati, — mati, ki hoče premagati smrt. Nikdar je še ni klicala s takim glasom.

Barberina je dvignila ročico in se dotaknila materinega vratu. Prvikrat je Beatrika ob tej nežni kretnji občutila v polni meri sladkost materinstva.

Pa — oh! Romuald se ne povrne o pravem času —! Ni bilo mogoče —! Z vsako sekundo se je vse bolj bližal tisti strašni trenutek, ko bi niti atom zraka ne mogel več prodreti v otrokova prsa.

Barberina —! Barberina —!

Pa ji je šinila v glavo misel, da bi približala usta k Barberininim ustom. Navdihnjenje —! Kako, da prej že ni mislila na to? Cisto iznenada se je spomnila na neko povest, na povest o materi, ki je na tak način rešila otroka. Sama je umrla, otrok pa se je rešil.

Tako bi storila. Umrla bi, pa rešila otroka.

Da, tako bi bilo! Življenje bi ji dala. Mati bi bila —. In ob tej misli ji je namesto obupa napol-

nilo dušo živo zaupanje, veselje, gotovost. Otrokovo življenje je bilo v njenih rokah. In brž je bilo treba storiti.

»Ersilija, pojdi, poklič očeta! Stopila je v kapelico! Ni druge pomoči. Naj nam Bog, naj nam Mati božja podeli milost! Pojdita in priporočita Bogu tudi še mene! Brž, pojdita!«

Ersilija je odhitela. Sama je ostala Beatrika z Barberino.

Pogledala je po otroku. Hropeč je, poslednji drhtljaji so morebiti bili. Očesci sta postajali vse bolj stekleni, obraz je posineval. Smrt je dušila otroka.

Še enkrat bi zakašljala —. Morebiti poslednji-krat —.

Položila je ustnice na Barberinine ustnice in ko je dete zakašljalo, je z vsa silo svojih močnih prsi, z vsa silo obupne duše zadihala, potegnila sapo v sebe.

Na ta silni vdihljaj, podvojen še z naporom mladega telesa, da aune iz sebe, kar ga je dušilo, se je nekaj utrgalo detetu v grlo, kašel je sunil nekaj kvišku in Beatriki v usta.

Občutila je krlhlaj, pa stisnila je ustnice in se vzravnila. Svobodno in veselo je dihala Barberina. Beatrika pa je dala robec k ustom in izpljunila. Niti na misel ji ni hodilo, da bi usta izprala, ali pa se ni zmenila za tako misel, ki ni bila za njo v tistem trenutku drugo ko lahna večša ob električni luči.

Gledala je Barberino.

(Dalje.)